

LA CAMPANA DE GRACIA.

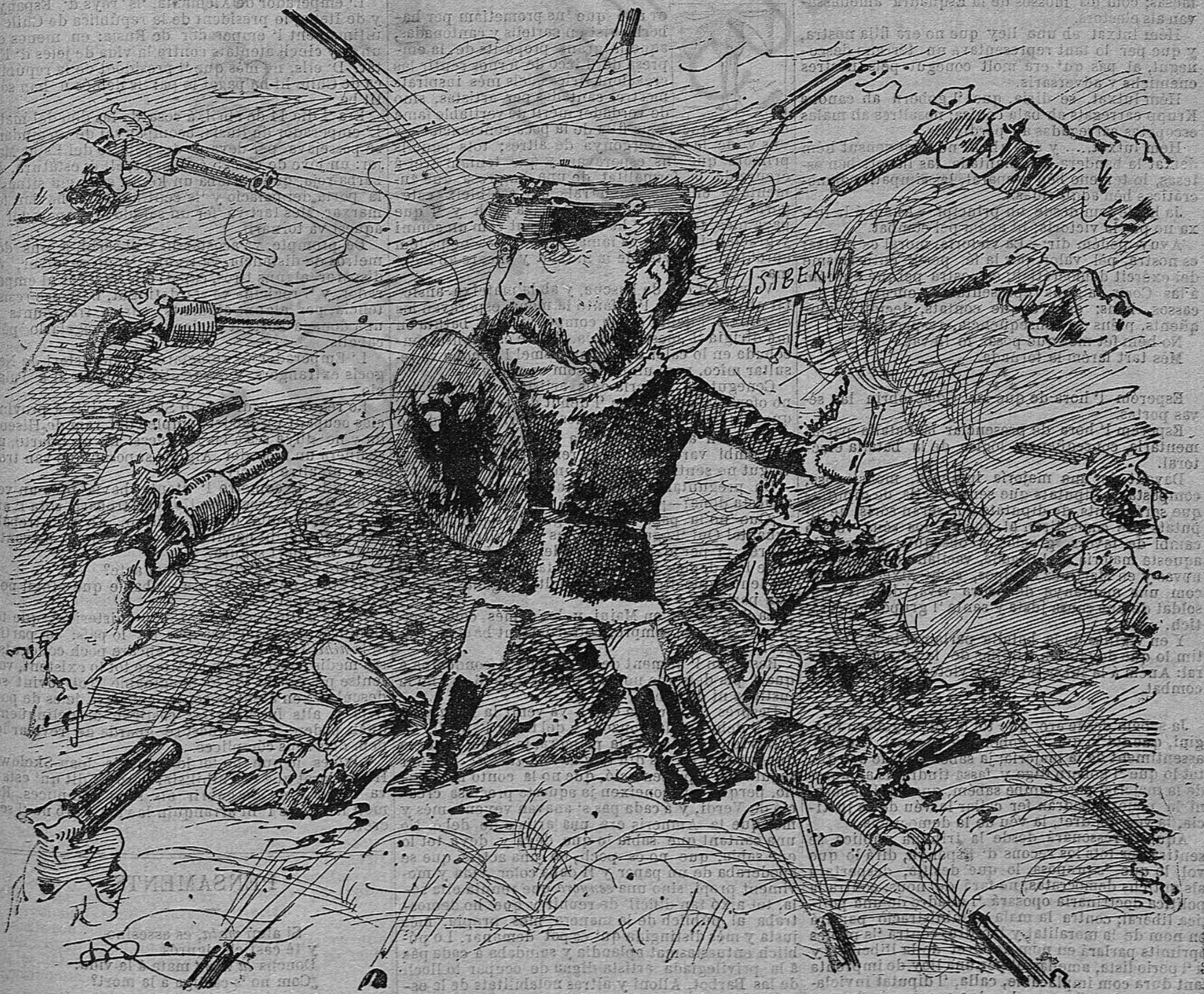
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

RUSSIA.--POLITICA NIHILISTA.

Si aixó es ser *polítich* no sé qui serà *impolítich*.

DESPRES DE LA BATALLA.

Hi hem anat. Ja hem complert ab lo nostre deber; ja som dignes de las nostres ideas.

La batalla ha sigut empenyada, desigual, temeraria; no importa.

La victoria dels nostres enemichs estaria amargada pels remordiments si tinguessin conciencia; are, cal dirho, no la pahiran tant facilment, tant tranquilament com se figuravan.

Hem lutxat ab lo cens restringit.

Hem lutxat ab llistas embolicadas, fetas algunas pels mateixos candidats del govern, descartant adversaris y omplintlas de amichs. agrahts ó disposats á serho.

Hem lutxat ab los arcaldes confabulats, tmitis davant de l' autoritat superior, y compromesos á ferho tot pels candidats ministerials.

Hem lutxat, á Barcelona principalment, contra la coalició de tots los reaccionaris, estretament contreta.

Hem lutxat contra la coacció y la trampa, que han de quedar impunes, segons diuhén, perque a benefici del govern son fetas.

Hem lutxat, veyent com la guardia-civil treya 'ls notaris del colegi; com los arcaldes presidents de messa á empentas treyan del colegi las contramesas; com los mossos de la Esquadra amenassavan als electors.

Hem lutxat ab una lley que no era filla nostra, y que per lo tant representava un terreno desconegut, al pas qu' era molt conegut pels nostres enemichs y adversaris.

Hem lutxat, se diria, que 'l govern ab canons Krupp carregats ab bala cónica; nosaltres ab malas escopetas carregadas ab perdigons.

Hem lutxat.... y allá ahont no hem vensut hem deixat la bandera ben plantada, las llavors ben estesas, lo terreno ben preparat, las simpatias democráticas ben adquiridas...

Ja ho deyam desde un principi:—Aném á la lúxa no per la victoria; hi aném pèl combat.

Avuy podém dir:—La victoria moral es nostra: es nostra, pèl valor, per la fé, per l' entusiasme del exercit democrátich; es nostra perque enviém á las Corts, alguns representants, encare qu' escassos, bons; encare que contats, decidits, eloquents, pléns de conseqüencia, respectables.

No hem fet més que posar lo llevat.

Més tart farém la fornada.

Esperém l' hora de que las Corts obrin las sévas portas.

Esperém l' hora de presenciar la batalla parlamentaria, conseqüencia lógica de la batalla electoral.

Davant de una majoria inmensa, monstruosa, composta de diputats que serán dócils, de diputats que serán muts, de diputats que serán sòrts, de diputats que concedirán al govern los seus vots á cambi de favors, gracias y obsequis; davant de aquesta majoria mal lligada, vacilant, entre en Cánovas y en Martínez Campos, s' hi aixecará ferm com una montanya de pedra viva, decidit com soldat de una causa justa y santa 'l grupo democrátich.

Y en vigílias de la batalla parlamentaria, repetim lo que deyam en vigílias de la batalla electoral: Aném á la lúxa no per la victoria: hi aném pèl combat.

Ja sabem desde are, que tot lo qu' el govern imagini, que tot lo que 'l govern se proposi, tindrà l' assentiment de la majoria; ja sabem desde are que tot lo que 'l govern diga y fassa tindrà 'ls aplausos de la majoria; pero també sabem, que ni 'l govern, ni la majoria podrán fer callar la véu de la justicia, la véu del dret, la véu de la democracia.

Aquesta ressonará desde la tribuna pública, se sentirá per tots los recons d' Espanya, dirá lo que vol, lo que 's proposa, lo que desitja, despertará als antichs demócratas, ne farà de nous: contra la política doctrinaria opositará 'l quadro de una política liberal; contra la mala administració parlará en nom de la moralitat y l' ordre; contra 'ls pobles oprimits parlará en nom del dret de la llibertat; y si 'l periodista, amenassat per una lley de imprenta tant dura com implacable, calla, 'l diputat inviolable, sense altre lley que la séva conciencia honra-

da, sense altra traba que un amor á la causa democrática, lo diputat, lo representant de la nació, caminará per tots, será la locomotora que pèl carril de la legalitat, sense violencias, sense trastorns, sense descarrilaments ha de durnos enllá, fins al terme del viatge.

Los pobles que no 's mouhen, sucumbeixén, s'enrampan, se desmoralisan, s' atrassan, reculan perden las ventatjes guanyadas, no responen á la lley del progrés qu' es la vida, á la lley de la llibertat qu' es lo moviment.

Per aixó, ja que hi hem entrat, es precis perseverarhi.

Avuy la legalitat es estreta; no hi fá res, aixamplémla. Avuy hi ha parets que 'ns voltan per tots costats, privantnos la vista de un horizó ample, sens límits. Ab l' esfors de tots, aquestas parets cauran, y l' espay será immens y agradable.

Agrupémnos al rededor de la bandera que alsaran en lo Congrés los representants de la democracia; organisémnos per tot arréu; formém comités democrátichs per tots los pobles, conquistémnos simpatias ab la moderació, ab la sensatés, ab lo bon exemple: siguéu prudentes y enérgichs á la vegada; siguéu demócratas en tots los actes de la nostra vida, y no desconfiém may.

La veritat sempre sura. La justicia sempre triunfa.

P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

or alló que 'ns prometiam per haberho vist en cartells y cantonadas, aquells grans propòsits de la empresa del Liceo de fernes sentir las creacions líricas dels més inspirats mestres cantadas per artistas, sino de verdader mérit de veritable fama

més que aquesta sia filla de la poca conciencia dels uns y de la desvergonya de altres; tots aquells primors que 'ns esperavam y que teniam dret á creure de la formalitat de una empresa que augmenta la entrada á déu rals, que estableix categorías entre 'l públich que paga poch y 'l que paga més, tot alló s' ha desvanescut com un somni y gracias si de tantas famas y promesas ne podém aprofitar la meytat de la meytat y encare ab mermas.

Va vení 'l dia de Pascua, y ab la mateixa ansietat ab que espera l' infantó la mona, esperavan los dilettanti 'l debut de la companyia que batuta en má dirigia 'l mestre Goula. ¡Pobre esperansa concebuda en lo calor del entusiasme! La mona vá resultar mico, pero un mico com una casa.

Coneguts la majoria dels artistas, altre novetat no ofería la ópera que 'l debut del tenor Sr. Sani, que evidenment malalt, nos vá privá de poderlo judicar en aquella primera y segona audicions. En cambi varem sentir la reina. ¡Més nos hauria valgut no sentir-la! ¡Alló es una reina?

Un preguntaba, pero perque la tó la empresa á aquesta dona?—¡Oh perque la té!

¡Que no la paga que la aguanta!—¡Oh que la aguanta! Qui 'l aguanta als uns y als altres som nosaltres. ¡Y per aixó estém condemnats á quart pís!

De las demás parts que cantavan los Hugonots res tenim que dirne perque moltes vegadas ne haben parlat ja.

La Sra. Fossa, en Maini y los demás com sempre, es dir com sempre, potser no tant bè com sempre.

Resúmen l' augment de l' entrada y condemna á quart pís dels que no tenen més que 6 rs. no la justifica ni dels mils.

Després de aquesta ópera vá venir la Aida y ab ella 'l debut de la Ponzoni y del tenor Fancelli.

Desde la sortida de la primera, ja varen coneixe que era alló qu' es diu *tela de bona calitat*. Vá anar seguint la representació, que no la conto ni detall, perque tots coneixen ja aquesta preciosa creació de Verdi, y á cada pas s' anavan veyent més y més que la Amneris era una artista de debò. No una cantant que sabia lo que deya y deya tot lo que sabia, que no es poch, no una actrís que se apoderaba de un paper y li daba color, vida y moviment propi, sino una senyora que reunia ella sola, tot aixó tan difícil de reunir y que ho demostraba al públich de la manera més propia, més justa y més distingida qu' es pot demanar. Lo públich entusiasmat aplaudia y saludaba á cada pas á la privilegiada artista digna de ocupar lo lloch de las Barbot, Alloni y otras notabilitats de la escena lírica.

Ven, Sra. empresa, sentint á la Sra. Ponzoni un no 's recorda de que viu al quart pís, ni de que costa déu rals entrada per la Rambla, ni d' aquella reina dels Hugonots... res, un fins casi 'ls perdona tots los mals ratos que 'ns proporcionan que no son poch.

Are dignin; al costat de una artista com la senyora Ponzoni que tenia de succehir á un tenor com Fancelli? Un home que té una preciosa véu, si, es cert, igual, viril, estensa; pero que no té res més. Canta com l' han ensenyat perque ell no sab lo que canta, y si ho sap se ho guarda per ell, diu moltes vegadas lo revés de lo que canta y las notes moltes vegadas las estira. com si fossen de goma y otras las apreta com si las volgués fer cabre allí hont no 's poden ficá. Anyadeixin á tot aixó un desdresament visible y responguin si podia satisfere.

Si 'n Fancelli hagués vingut com un cantant regular, á ben segú que 'l públich l' hauria admés; pero vá venir com notable y notable no 'n es. Ab lo sen bon talent, ó ab los bons consells, aixis ho vá comprendre y vá rescindir lo contracte. Ben fet.

Hi ha qui diu, quant sent xiular al públich que es ignorant y mal criat, passém per que la repobació pot demostrarse, y déu demostrarse ab bonas formas, á las que no déu faltarse may; pero perque no l' hi diuhén aixó quant aplaudeix ab entusiasme y victoreja á Ponzoni, á Naudin, á Goula, á Dalmat, á Maini. etc. etc.

Aquí faig punt final, per no estirarme massa. Un altre dia m' ocuparé de la Nena de 'n Riera y Bertran estrenada á Romea.

Atentat contra la vida del emperador de Rusia.

L' emperador de Alemania, 'ls reys d' Espanya y de Italia, lo president de la república de Chile y últimament l' emperador de Rusia: en menos de un any cinch atentats contra la vida de jefes d' Estat. D' ells, no més que 'l president de la república de Chiie hi ha pagat lo pa: 'ls demás n' han sortit bé.

Era 'l dia 14 de abril, á cosa de las déu del mati. L' emperador de Rusia, acompanyat de un ajudant se passejava per devant del palacio del Estat Major: un jóve de uns 25 á 30 anys, alt d' estatura, de barba roja, que portaba un kepis, se havia situat á la porta del palacio y 'ls centinellas l' havian fet marxar. Més tart vá fer un saludo al emperador y aquest vá tornarli.

De prompte vá acostarshi y al serhi, á uns dos metros de distancia, vá treure 's un revólver, vá disparar alguns tiros, cap d' ells vá tocar al emperador, y 'l regicida vá ser detingut, no sense resistencia, per alguns ajudants, varios transeunts y una dona ja bastant anciana, que vá agafarlo pels cabells.

L' Emperador vá refugiar-se al ministeri de Negocios extrangers y desde allí vá anarse 'n á Palacio.

Lo regicida 's diu Joan Skolow; vivia á provincias ocupant un modest empleo del ram de Hisenda y no duya res á las butxacas: ni un quarto, ni sisquera un mocador. Alguns suposan que van trobarli un altre revólver.

Avants de cometre l' atentat havia prés un veneno. Després, registrantlo, van trobarli sota l' aixella dos cápsulas d' ácit prúsich. Ab molt treball van poder ferli pendre un contraveneno, salvantlo de una mort segura.

¿Quin era 'l móvil de aquest acte?

Ni ell va negarlo, ni era probable que ningú pogués desconeixel.

Hi ha á Rusia una associació misteriosa, que té ramificacions inmensas per tot lo país: lo partit dels nihilistas. Sos fins son encare poch coneguts, sos medis consisteixen en treure tot lo existent, valentse pèl cas de tot lo imaginable. Tot sovint se descubreixen atentats contra generals, jefes de policia y alts funcionarios: castigan al delinquent quan poden; pero aquest se guarda de revelar lo nom dels seus cómplices.

Aixó es lo que ha fet lo regicida Joan Skolow. Ha declarat que era nihilista; pero ha dit qu' estava resolt á no descubrir als seus cómplices. Es molt fácil que l' hi arranquin la vida, pero no 'l secret.

PENSAMENTS.

Si algú mata, es asesino y tó castich rigorós. Donchs la mort mata á la vida: ¿Com no 's castiga á la mort?

Qui te fama, te diners
 diu lo ditxo, y molt m' estranya,
 puig estèm veyent als mestres
 d' estudi, que tenen fama
 de no cobrar cap trimestre...
 y ab tot, se moren de gana!!!

SEBASTIÀ GOMILA.

NA noticia. La duya un dia d' aquests un periódich.

«Una de las partidas de Sancti Spiritus (Cuba) s' ha presentat á indult.»

¿No deyan que á Cuba ja no hi havia partidas?

Partidas de diners serán; que de las otras...
 Vaja, res.

Su poso, que llavors de 'n Martinez Campos devia quedar-se adormida, y are s' ha despertat.

¿Qué havia de fer?
 A esmorsar.

Avants de que 'l fonógrafo funcionés en un teatro de Barcelona, la policia vá voler examinarlo.

Es molt justa la precaució.
 En temps de eleccions res més temible que un fonógrafo.

Lo fonógrafo repeteix tot lo que sent dir.
 Coloquin un fonógrafo al govern civil, donguin-li corda...

Jesus, María, Joseph! No 'n sabriam pocas de cosas que deyan los gobernadors y 'ls candidats oficials.

Es escandalós lo que ha passat á Manlléu.

Un sacerdot com molts altres predicant contra la Campana, contra 'l Cardener, contra la Gaceta, contra tots los periódichs liberals;

Alguns fanatichs sortint de l' iglesia, en lo moment en que pel carrer hi passava un venedor de la Campana;

Un atropello indigne contra aquest;

Un arcaldé que no fa justicia;

Lo venedor ab la mercancia esqueixada, fugint de aquella vila, atemorizat y sense protecció;

Y 'l delinqüent dihent al compareixe davant del jutje, dihent que havia obrat en nom de Déu y de la religió;

¿No l' hi farán entendre lo que l' hi correspon en nom de la llei?

Entusiasta y obsequiosa es l' acullida que l' insigne Castelar ha trobat per tots los pobles de Catalunya.

Nosaltres felicitem á tots los demócratas que l' hi han demostrat sas profundas simpatías.

Y desitjem, que torni per aquí ab més despay, que segueixi las poblacions més importants, y que no olvidi que aquí se l' admira y se l' estima.

Hi ha un periódich á Barcelona; llegeixinlo: ell es més liberal que ningú, més demócrata que ningú, més tremendo que ningú.

¿Qué fa per demostrarho?
 ¿Combat á la present situació?

Cá, res d' això: aquesta feyna té 'ls seus encontres, es perillosa, y s' hi ha de anar alerta.

Los seus atachs avants eran tots per en Castelar: are 'ls reperteix entre Castelar, en Sunyer y Capdevila, en Tutau, etc., etc.

Es á dir, tiros als afines, tiros als amichs, tiros á tethom.

Jo l' hi auguro un mal fi: quan lo fogós partidari de l' unió no tinga ja á qui dirigí aquests tiros, es capás de dirigir-se 'ls á sí mateix.

Es capás de suicidarse.

Molt van cridar contra la coalició liberal.

«Ja tornem á serhi, deyan. Aixó de las coalicions es immoral y porta sempre resultats molt tristos.»

En cambi vingué la hora de aná á votar, y desde la rata de sagristia, fins á l' oliva de Ateneo, lo conservador de sombrero de copa alta, despreocupat y tant enemich del clero com amich dels béns del clero; y 'l socio recalcitant de la juventut católica, tots, sense excepció van coaligarse per votar á Barcelona la candidatura ministerial.

Aixís son sempre aquesta familia.
 Fins quan resan lo rosari, al mateix temps que ab los llabis dihen pare nostres, ab lo cap fan mals pensaments.

En un poble, de cuyo nombre no quiero acordarme 'l jutje municipal, á més de jutje municipal es estanquer, y á més d' estanquer era agent, durant las eleccions, de una candidatura ministerial.

Anavan los electors per formular una protesta, demanavan paper d' ofici al estanch, y l' estanquer, jutje municipal y agent de la candidatura ministerial, responia:
 — S' ha acabat.

Opinió de un general espanyol, individuo de la Junta consultiva de guerra:

«Lo soldat no déu sapiguer llegir.»

Conformes.
 Escolti, general: ¿voi qué tornem á casa seva á tots los que 'n saben?

Una excitació de un periódich ministerial, demanant que 's vaja á las urnas:

«A votar tots la candidatura ministerial. La patria 'ns ho demana; l' interés propi ho exigeix.»

La patria calla.
 Are l' interés propi, es veritat.

Y anarhi depressa perque la escudella del presupuesto podrian trovarla covada.

En alguns colegis van anarhi notaris encarregats de donar fé de lo que ocurria.

Los notaris van ser llansats y alguns atropellats de paraula y d' obra.

Qui mal no fá, mal no pensa.

Ja sabiam nosaltres que la fé pública havia de veure 's escarnida y atropellada.

¡Anéu á demanar bona fé á una mesa que desitja guanyar á tota costal!

LO CILICI.

En Macari es un devot com de dos no hi ha memoria; ¡quin fervor!.. es un xicot que ja té un peu á la gloria.

No content ab confessar set vegadas per setmana, y abstenirse de menjar las set

quan li apreta més la gana, y estar sempre agenollat á rosari com á ofici;

avuy li he vist amagat dintre l' armari un cilici.

¡Un cilici!.. l' instrument més cruel, de penitencia..

¡Quin exemple pé 'l jovent si 'n tregués experiencia!

—Nó, penitent ho seria si se 'l posés, en Macari;

qu' ab lo cilici al armari..... hi han molts devots avuy dia.

APELES MESTRES.

DESPRÉS de las eleccions:

Un criat de un senyor molt rich y molt conservador, ha anat á votar la candidatura ministerial, en nom de un mort, perque 'l seu amo l' hi ha manat.

Al arribar á casa seva, tot inflat y satisiet, va ab un puro á la boca, troba al seu amo que fuma y l' hi diu:

—Donguim foch, si es servit.

—Batista, replica 'l senyor, guárdat de semblants franquesas: un criat may demana foch al seu amo.

—Dispensi, com qu' hém votat la mateixa candidatura, jo 'm creya que podia ferho. Aixó sempre aproxima las distancias.

Una frase bastant exacte:
 «No 'us fieu dels homes polítichs massa carregats de color; son com los vins, carregats de fuschina. Son falsificats.»

Un elector de Ubeda (Andalucia) tractava de vendre's lo vot á un candidat y l' hi demanava:
 Cinquanta duros.

Déu fanegas de blat.
 Y un burro.
 Si tots los electors ho fessin aixís, certs candidats per sortir-se de una fanguera, no necessitarien res més que una verdadera recua de burros que 'ls ajudessin.

Lo govern y 'ls seus amichs s' alabavan de haver guanyat totas las mesas.
 Guanyant aquestas se 'n assegura un' altra de més important.
 La del presupuesto.

Un cassador molt amant de que la veda 's compleixi vá á un restaurant y l' hi serveixen un plat de perdus ab trufas.

—¡Hola! exclama. ¿Perdiu en temps de veda? Ja sabren lo que 'us costa l' haver faltat á la llei.

L' amo del restaurant:
 —No s' alteri: es una perdiu anterior á la llei.

Los generals durán casco á la prussiana.
 Está bé: sempre es bó que 'ls generals acabín en punta.

Un periódich recorda que dessotá del casco reformat á la prussiana, ve 'l cap del general.
 Y exclama:

A veure si després del casco pot reformarse 'l cap, á la prussiana també. Alguns bé 'n necessitan.

Frasseologia moderna:
 Per dir un jove que ha conquistat una noya valentse de varios medis, dirá: «L' hi guanyadaper acumulació.»

Si n' hi ha algun que l' hi fassa nosa, exclamará: «Tinch la mesa intervingada.»

Si la roba, podrá dir: «Hi fet una tupidada.»

Si 'l gueto l' hi nega: «Hi permís per entendres' hi exclamará: «Lo govern me fá la guerra.»

Si s' hi casa: «Vaja, després del escritini m' han donat l' acta.»

Diu que anirán á las Córts uns xeixanta constitucionals.
 No es estrany.

Elis ray, han tingut totas las mesas intervingudas, nada ménos que pel president.

Al ménos, no hi ha cap arcaldé á Espanya, que no 's diga arcaldé constitucional.

Fins are la fuschina servia no més que per falsificar lo vi.

Are serveix també, segons s' ha descubert, per falsificar lo pebre.

Jo fins tinch por de que no surti algun diputat falsificat ab fuschina.

De Madrit, segons veig en un diari ha desaparecut un funcionari lo qual segons los datos que son certs, ha deixat un milló de descuberts.

¡Oh funcionari, sens igual, sens par, d' aixó si que se 'n diu funcionar!

—Perque del local ahont se celebran eleccions se 'n dihen colegis?

—Es molt senzill: perque sempre s' hi apren alguna cosa.

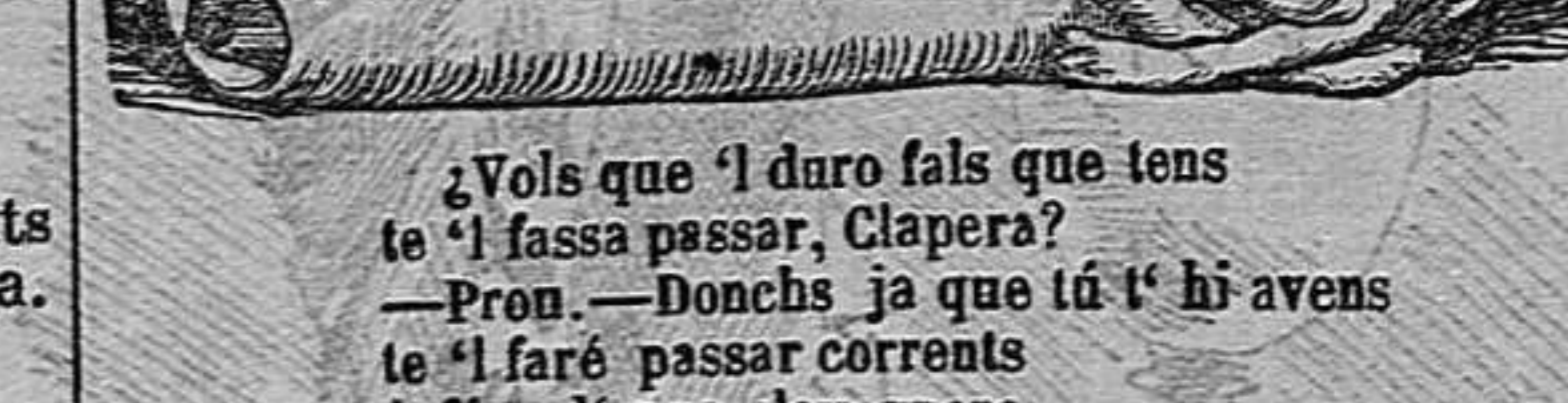
—¿S' hi aprén gramática, doctrina, aritmética?

—No senyor, res d' aixó: s' hi aprén prestidigitació.

Lo nou governador de Barcelona ha suprimit un periódich titolat Lucifer.

Qu' es com si diguessim: «Ha tret lo dimoni del cos de la premsa.»
 Un periódich proposa que 'l nombrin canonje.

Per Sueca ha triunfat lo conde de Luna.
 ¿No hi ha cap diputat que 's diga Manrique?
 Perque si n' hi hagués un, podrian fé 'l Trovador.

¿Vols que 'l duro fals que tens te 'l fassa passar, Clapera?
 —Prón.—Donchs ja que tú t' hi avens te 'l faré passar corrents á dins d' una claveguera.

—Vegi si 'm podrá doná de pá sols un trist bossi

—Que Dèn l' ampari germá.
 —Home á Dèn deixil estí
 que altres feynas den teni.

F. II y B.

CUENTOS

Un quènto alemany.
 Un juhéu, un israelita, abjura la sèva religiò y
 adopta la catòlica.
 Lo dia del bateig fá una gran festa convidant á
 tots los sèus amichs.
 Un d' aquests té 'l paladar molt fi, nota qu' en lo
 ví hi ha agua y exclama:
 —Es tan gran l' entusiasme catòlich del neófit,
 que al mateix temps que sa persona, fins ha fet ba-
 teja 'l ví.

Un capellá en lo millor de una conversa, ex-
 clamá:
 —Las cosas han de ferse ó no han de ferse; pero
 sense vacilacions, resoltament: *herrar ó quitar el
 banco*. Per mí la conducta, més vil é infame és la de
 Pilat rentantse las mans.

Un amich:
 —Tot eixó que diu de rentarse las mans ho crech
 molt bé. ¿Sab perquè?
 —Perqué?
 —Perque vosté las porta molt brutas.

Parlavan de un pobre minyó que havia caygut y
 deyan:
 —Pobre minyó! Ha sigut una caiguda tant dolen-
 ta que casi bé s' ha tornat idiota.
 —Donchs digas, responia un altre, qu' encara hi
 ha guanyat.
 —¿Com s' enten?
 —Si, perque avants de la caiguda ho era del tot.

A un individu de la societat protectora de ani-
 mals lo troba un amich sèu per un carrer ab un per-
 nil á cada má
 —Ahont vás ab aquets pernils?
 —Res: los han presos de un tocino y vaig á tor-
 narlos.

SOLUCIONES

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª.—Gaceta.
 2. ID.—Endecant.
 3. ENDAVINALLA.—Roma.
 4. TRENCA-CLOSCAS.—Persiana.

5. TRIANGUL.—Obras
bras
ras
ras
as
6. QUADRAT DE PARABOLAS.—Flor
Lira
Ordi
Raim
7. CONVERSA.—Madrid.
8. GEROGLÍFICH.—Cordura, sensatés bonas pren-
das per un home.

Ha endevinat totas las solucions lo ciudatá Pa y naps;
 7 R. Rafols; 6 N. Quiseta y Pere Perdius. 4 Dos escapats
 de missa, Frá Diavolo y Brugnerot, 3 Xaugatil, Mico Vi-
 do y M. Ibau.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.

Tingué tres tras la primera
 ma cusiaa tersa quarta
 de la dos doble tercera
 germapa de dona Marta
 Ella molt se va enfadar
 porque l' hi vaig tres primera
 y moit me va fer plorar
 donantme una quart-tercera.
 Luego d' s-quart l' hi vaig fé
 y un rel etje m va donar
 que á tú te 'l regalare
 si 'l tot sabs endavinar.

J. SUST Y G.

II.

Ma prima molta agua té
 dos inversa mo t m' agrada
 y lo tot de la xarada
 se troba á casa 'l fusté.

TJA XICH.

ENDEVINALLA.

Porto qua y no soch bestia,
 forado y no soch espasa;
 tinch ull y no soch persona,
 m' enflan, no per l' escala.
 Ja veus, lector, quantas cosas?
 Vés si está bèn declarada.

NAS DELLORO.

COMBINACIO NUMERICA.

Emplir los pichs ab números de manera que sumadas
 totas las ratllas horizontal, vertical y diagonalment don-
 guin un producto de 18.

ALMIRA.

TRIANGUL.

Emplir los punts ab lletres que llegidas horizontal y
 diagonalment de dreta á esguerra diguin 1.ª un nom
 que indica reunió; 2.ª, lo mateix; 3.ª, lo que tots hem tin-
 gut; 4.ª, una dignitat inglesa; 5.ª, aliment y 6.ª, conso-
 nant.

AFRICA Y SERBAXETA.

GEROGLÍFICH.

CÁNOVAS

MARTINEZ CAMPOS

n' hi ha.

UN PINTOR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinellas dignas d' insertarse la
 ciudatans L. C. Xius, F. Sust S. Pau Sala y Passigollas.
 Las demes que no s' mencionan no ns serveixen com y tam-
 poch lo qu' envian los ciudatans Gimnástich, Ximo de Roda,
 Xius, Pepet Crostas, Ninot vestit, Africá y Lerboxeta, Músch
 del Tierno, Forneretto, J. V. y V. Anbar, y Espuma, Kipa y
 Krich. M. Ibau, Mico Viudo, Frá Diavolo, Tersafisquis, Suscri-
 tores, Pere Picatí y Tíanet

Ciudadá J. Gret y G insertarem lo geroglílich:—Escapats de
 missa: Idem lo logogrifo de vostés.—Suscritor: Hi anirà un qua-
 drat de paraulas.—F. Ll. y B: Idem molta cosa de lo que ns en-
 via.—M. de figa: Publicarem lo rombo y 'l quadrat.—Nas de
 Horo: Hi anirà 'l geroglílich.—Jepis Surrilla: Un miló de gra-
 cias per l' article.—I. Sabater: Ho hem rebut tart per ocupar-
 se n.—Pau Colom: També de las dos noticias l' una es atressa-
 da y l' altra no val la pena: los versos de las xaradas coifexjan
 una miqueta.—J. Durant: Mirarem de parlarne la semana
 entrant.—Nas de gos: Publicarem lo geroglílich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

RECORTS DE LAS ELECCIONES.

—Me sembra qu' ha passat alguna moneda que...

—Que siga la enhorabona.

—Veyam si cantarán gaire temps junts sense desafinar.